

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 160 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 28 de juliol de 1934

Número solt: 15 Cts.

Els liberals i socialistes espanyols han de recolzar cada dia més l'acció liberal i socialista de Catalunya

Dos aspectes de la col·laboració

Els partits de la democràcia republicana es troben absorbits pel lloc que han d'ocupar dintre la República, per la preponderància que hi han de tenir i per la utilitat i els beneficis que els pot reportar llur acció. La situació d'ordre general és caracteritzada per una lluita de posicions entre els partits republicans d'Espanya, relacionada de lluny o d'aprop amb els altres partits monàrquics o monarquizants. Tots els incidents de la política peninsular volten en torn d'aquest problema d'hegemonia de partits, fins a tal punt que, tant pel que fa al problema català, a la persecució dels socialistes, a la política de negocis, a l'obra d'atracció reaccionària dels lerrouxistes i a una política de reivindicació republicana, existeix una pugna que, a l'hora de trobar una solució, determinarà una nova sèrie de reagrupaments republicans; o potser una descomposició republicana més accentuada que en l'actualitat.

A Catalunya aquesta política de partits es troba resolta per la col·laboració governamental, sense que aquesta col·laboració, però, influeixi damunt els sentiments i l'actitud de la democràcia peninsular fins al punt de fer-la canviar de camí. Al contrari. L'esdevenidor de la democràcia catalana d'esquerra està supeditat al destí de la República i al dinamisme dels partits republicans peninsulars. Quan la República acabi de fracassar i la guerra sigui inevitable a Catalunya contra l'Espanya reaccionària, serà quan es veurà amb més claretat com és d'exclusiva i isolada la situació de la democràcia catalana d'esquerra, fins a quin punt es separa d'allò que enllà de Catalunya té un nom de República de democràcia; i com, dissortadament, és il·lusori exagerar el poder d'irradiació i de contagi dels esdeveniments de Catalunya per a obrar saludablement damunt la mentalitat dels polítics espanyols i damunt l'opinió pública peninsular.

I mentre el període de vacances parlamentàries permet, per una banda, deixar tranquil el Govern del Sr. Samper, i, per l'altra, donar temps al lliure joc dels partits republicans, pensem nosaltres, socialistes, a Catalunya, que també tenim deures a complir, que també la situació ens pot plantejar problemes apremiants.

La col·laboració entre els republicans catalans ha exigit la seva ampliació fins als socialistes. Doncs, mentre a Espanya té lloc un procés de classificació, a Catalunya tots els partits són d'acord fins a tal punt sobre el respectiu significat que saben el què poden i el què no poden fer. Però saben el què poden i el què no poden fer amb relació a ço que passa en el camp republicà peninsular. El dia que la situació republicana canviés a Espanya, la Unió Socialista de Catalunya hauria d'enfocar el problema de la seva col·laboració amb els republicans sota un altre angle.

I cal que hi anem pensant, mentre aquest període de veritable parèntesi, pel que fa a definir posicions, ho permet. Cal que hi anem pensant. Perquè com a socialistes ens hem trobat amb circumstàncies excepcionals, i la nostra col·laboració té un caràcter revolucionari que, el dia que la situació deixi d'ésser revolucionària, no podrà ésser mantinguda.

Es aquest caràcter revolucionari el que permet de donar la nostra col·laboració a un Govern d'esquerra burgesa. I l'hora s'acosta en què creiem que quedarà demotstrat. En el mateix moment que la treva entre Acció Popular i els lerrouxistes es converteixi en temptativa per a formar un Govern amb majoria dintre el Parlament de la República, en aquest mateix moment la situació ha d'esdevenir revolucionària. I segons la que sigui la forma amb que es liquidi aquest moment, canviarà el caràcter, l'abast, i àdhuc la necessitat de la nostra col·laboració. El que és de desitjar és que, seguint pel camí que ens hem traçat, l'eventualitat que aquesta col·laboració esdevingui revolucionària no sigui desmentida pels esdeveniments.

El veí més enutjós i més perillós per a tot feixisme és un altre feixisme amb el seu imperialisme inherent. La desaparició de Dollfuss, el metrallador del proletariat austríac, n'és una prova palmària.

Viena altre cop

Un altre cop encara Viena ha estat testimoni de sagnants esdeveniments. Aquesta vegada, però, n'ha estat la víctima precisament Dollfuss, el responsable dels assassinats de febrer, el persecutor despietat, en nom del capitalisme i de l'Església — la seva aliada — dels nostres companys austríacs.

Eliminats pràcticament els socialistes de l'escena política d'Àustria, la lluita política en aquest país havia quedat circumscribida solament a dos adversaris: Dollfuss amb els seus seguidors, d'una banda, i els nacionalsocialistes, recolzats per Hitler, de l'altra. I han estat aquests darrers els qui, amb llurs mètodes expeditius, s'han encarregat de suprimir l'home que no havia tingut inconvenient a usar dels mateixos procediments cruentos que li han llevat la vida.

Dollfuss — ha dit algú — passarà a la Història com el repressor de l'organització socialista que havia estat la mestressa de Viena i l'havia convertida en un exemple d'administració social. Trista fama, val a dir!

Fracassat el cop de mà nazi i dominat pel Govern el moviment, aquest intent d'insurrecció no tindrà, d'antuvi, altra significació que un simple episodi més en la pugna entre el Govern de Viena i, per bé que momentàniament, entre bastidors, el Govern de Berlín. Es fa difícil de moment de poder preveure les repercussions que aquests esdeveniments podran tenir en el camp de la política internacional; cal esperar a veure si es posa en clar el paper que Hitler pot haver jugat en aquesta qüestió, car aleshores Itàlia, en primer terme, no romandria pas indiferent, la qual cosa obligaria potser les altres potències a fixar llur posició.

Ara com ara, el fet culminant dels esdeveniments de Viena és la mort en condicions tràgiques d'Engelbert Dollfuss, botxí sinistre dels obrers socialistes d'Àustria.

Filofeixisme inconscient

El diari del senyor Amadeu Hurtado, «La Publicitat», s'entreté de tant en tant, a manca d'altre tema més important, a atacar el Socialisme en nom de la Democràcia burgesa. Ara, amb motiu del front únic establert a França entre els partits proletaris, ha renovat els atacs contra els socialistes i comunistes, i, sobretot, contra el marxisme.

No ens estranya gens això. És natural que el senyor Amadeu Hurtado, burgès al cap i a la fi i lligat, per les seves activitats professionals, amb els interessos del gran capitalisme — finançador sempre del feixisme — adopti aquesta actitud. No ens entretindrem, doncs, pas — tenim de moment altres tasques més apremiants — a rebatre els, al nostre entendre, pseudo-arguments que el diari del senyor Hurtado emprà per justificar la seva posició.

Només ens permetrem de fer-li avinent que en uns moments en què l'espectre del feixisme plana angoixosament damunt el món, és perillós que aquells qui es diuen

Front únic a França

El Partit Socialista francès ha decidit, per la voluntat de la immensa majoria dels seus adherents, d'accejar una acció en comú amb el Partit Comunista. Encara que circumscribida a punts d'un abast limitat, es tracta ni més ni menys d'un cas de «front únic». D'un front únic que, sota múltiples variacions, fa ja dotze anys que va posar en l'ordre del dia de la seva acció la Internacional Comunista, i que fins avui no ha arribat a tenir un principi de concreció.

El Partit Socialista francès, com tots els partits socialistes, ha estat enemic, en principi, d'aquesta mena de pactes, que tenen quelcom de contuberni i de «compenenda». I hom s'ha de demanar la raó poderosa que hi pot haver intervingut per vulnerar una conducta tàctica mantinguda amb tanta intransigència.

Es troba en l'ordre del dia de tots els partits obrers la lluita contra el feixisme. El feixisme, però, no és combatut solament pels partits específicament obrers. Els partits de la democràcia republicana burgesa també són enemics del feixisme. El principal campió de l'antifeixisme italià és un demòcrata com una casa, Francesc Nitti. I a França l'aliança tradicional contra la reacció (ço és, el feixisme) havia tingut lloc entre el socialisme i l'esquerrisme burges. El fet més significatiu, doncs, d'aquest front únic, és que sostreu el socialisme del seu contacte tradicional amb l'esquerra burgesa.

Hom pot demanar-se si l'esquerrisme burges ha deixat d'ésser un instrument de lluita eficaç contra la reacció, fins a tal punt que hagi motivat un canvi d'actitud en el Partit Socialista. Perquè és en aquest aspecte de la qüestió que cal cercar la raó de la determinació presa pel Partit Socialista francès. Més que les possibilitats (contretes en el terreny de la pura hipòtesi, mentre que els beneficis del contacte amb l'esquerra burgesa són presents als ulls de tothom amb els progressos que ha tingut el Socialisme en els darrers anys) que pugui oferir l'acció amb el Partit Comunista, cal posar de relleu la minva que hagi pogut experimentar l'esquerrisme de la democràcia burgesa. I per l'acord del Partit Socialista francès, estaríem en el cas de deduir que l'esquerris-

demòcrates i liberals passin el temps a voler afeblir les úniques forces que realment poden oferir un obstacle seriós a l'adveniment de règims d'opressió. El sector que representa, o que vol representar el diari del senyor Hurtado, no en seria pas la víctima menys important.

Un capteniment com el de «La Publicitat» només pot ésser fill, en hores com les actuals, d'un filofeixisme inconscient.

me burges és, avui, a França, quelcom d'inexistent, o almenys d'esgotat. I que aquesta minva de l'esquerrisme burges ha estat la justificació de la política d'aventura que suposa el front únic.

Nosaltres ens inclinem a considerar la realització del front únic entre partits obrers en funció del grau de fortitud que tingui la democràcia burgesa. I per dir-ho més clar: creiem que el fenomen del front únic es produeix en el precís moment i en aquell lloc on les masses han tingut l'evidència que la democràcia burgesa es troba al final del seu cicle d'evolució. I que no es produirà, no s'ha de produir el front únic, als països on la democràcia burgesa es troba en els inicis del seu cicle evolutiu.

I malgrat de creure que el front únic a França s'ha realitzat segons condicions objectives favorables, cuitarem a afegir que, de moment, no podem considerar aquest front únic d'altra manera que com un assaig. Seria pueril de creure que el front únic s'ha fet abandonant, cada partit i cada militant amb responsabilitat, totes les reserves mentals que la nova tàctica forçosament ha de suscitar.

Subsisteixen diferències d'apreciació enorme entre el Socialisme i el Comunisme; i ara per ara, ningú no pot pensar en una acció revolucionària que inclouria el concepte pràctic que es pugui tenir de la democràcia i de la Dictadura del Proletariat, i que deixa al marge el problema de les Internacionals. I ningú no pot preveure l'aspecte que prendrà aquest front únic (sempre segons el nostre punt de vista, que no cal pensar en una acció revolucionària) així que arribarà una lluita electoral.

Es en aquest moment que, homes com Blum, que han renunciat a tota iniciativa davant el desig de la massa, reprendran el seu lloc d'orientadors i faran el procés del front únic.

RAMON JOVE BRUFAU

Un diari és un element indispensable en absolut a tot partit polític. "TREBALL" ha d'ésser el més aviat possible el diari de la USC!

LLIBRES

XAVIER BENGUEREL. LA VIDA D'OLGA. COL·LECCIÓ BALAGUE. BARCELONA, 1934. — Si és cert, com ha estat afirmat, que cada home porta el seu drama intern, tot indueix a pensar si aquest drama esclata en una època concreta de la nostra vida, els episodis i incidències de la qual determinen la nostra pròpia personalitat i li imprimeixen el segell que la caracteritza. Sembla talment que és aleshores que es descabdella la nostra veritable novel·la. Abans, la nostra existència, moltes vegades boirosa i sense relleu per a nosaltres mateixos, en constitueix el pròleg, i després, els anys que es van escolant en la grisor quotidiana en formen l'epíleg.

"La meua vida anterior a la d'ara em sembla una etapa pacient i dolorosa per arribar on em trobo", afirma Olga, recordant les hores i els dies, que li deixaran un record inextinguible en què tot i vivint ella al costat del seu marit, aquest n'ha estat espiritualment tan allunyat, i ho afirma quan es produeix la reconciliació promoguda per ella, dona intel·ligent i sensible. I ja a l'acabament de l'obra, Olga conclou: "Presento que aquesta és la darrera pàgina del meu diari"; perquè present també, potser, que és la darrera pàgina del drama que ha viscut fins aleshores, i que en endavant menarà una existència apacible i lliure de conflictes, la qual ja no valdrà la pena d'ésser anotada.

Xavier Benguerel, a més de les dots d'estilista que, entre altres i amb justa raó, li reconeix un dels nostres crítics més autoritzats, posseïa, al nostre entendre, una elegància especial que li permet de plantejar i explicar el problema punyent de què Olga és protagonista, amb una finor i una gràcia produïdes de l'altatge d'una tendresa i una sensibilitat pròpies d'un temperament líric com el seu; i encara sap imprimir a la narració la lleu emoció continguda i serena alhora, que ja li remarcàvem en una altra avinentesa. Tot el que acabem d'escriure — i lamentem de no poder ésser més extensos — vol significar que "La Vida d'Olga", sense ésser cap obra definitiva — volem creure que l'autor compartirà el nostre criteri — es fa llegir amb interès i delectança especials.

Per bé que posteriorment a veure la llum, "La Vida d'Olga" és anterior, quant a la concepció i a la gènesi, a "El Teu Secret", l'obra de Xavier Benguerel de què hem parlat des d'ací mateix. Calia, ens sembla, fer aquest aclariment, perquè allò que a bell ull podria semblar un retrocés, no és sinó un progrés en la trajectòria ascendent que marca la producció d'aquest autor.

"Col·lecció Balagué" ha editat "La Vida d'Olga" amb pulcritud i una cura remarcables i dignes de tot elogi.

PESCATORE DI PERLE. ANTOLOGIA DEL DISPARATE. GUSTAVO GILL, EDITOR. BARCELONA, 1934. — Confessem ingenuament que ens sentim incapaces de fer el que ha fet l'autor d'aquest llibre: retallar i anotar els disbarats que ha espigolat en les seves lectures, fer-ne un recull, posar-hi un comentari a cadascun d'ells i publicar-ho en forma de llibre. Ens fem càrrec que al món hi ha d'haver gent per a tot i que senti aquestes aficions, com hi ha col·leccionistes de timbres postals o de cap-i-cues, posem per cas. Ara, que aquesta tasca d'anar a la cacera del disbarat — tasca que bé deu tenir la seva eficàcia — comporta de vegades el perill de donar les mateixes ensepegades que hom tracta de posar en evidència.

A despit de tot, hem de convenir que "Antologia del Disparate" és un llibre de lectura amena i que ja passar bé restona. Si aquesta és la finalitat que s'ha proposat l'autor — i ens sembla que en darrer terme no pot aspirar a gaire cosa més — cal reconèixer que hi ha reeixit del tot.

Quant a la part material del llibre, la casa "Gustavo Gill" té un crèdit prou gran i gaudeix d'un prestigi prou sòlid i ben guanyat, perquè n'haguem de fer ara l'apologia.

PAU CIRERA

Gest a imitar

Hem rebut la següent lletra, que transcrivim amb gran satisfacció:

"Victoria F. C. O. A., 17-6-34. Comissió pro «Trebball». Perquè «Trebball» pugui ésser un dia la tribuna de lluita de les masses socialistes catalanes i al seu entorn puguin agrupar-se els interessos sindicals obrers, un català que resideix a la República Argentina des de l'any 16, però que sent vivament la causa catalana i la causa socialista i que per altra banda està completament identificat amb l'esperit de la U. S. O., envia a la Comissió pro diari «Trebball», la quantitat de (40) quaranta pesos.—J. Parera.

Crisol, 99.

Victoria F. C. O. A.
Prov. Buenos Aires.

Després de la matança

Hitler assassinà els seus còmplices

Diguem-ho de seguida: el que ocorregué a Alemanya el dia 30 de juny, no té res a veure amb la revolució, sinó que pertany al programa dels assassins polítics. Una part dels paràsits — la més important — ha sorprès l'altra part. No per raons de concurrència, com a primera vista es podria suposar, sinó perquè els paràsits sorpresos havien esdevingut una càrrega massa pesada. La versió oficial que explica el complot com un triomf del règim nazista, és digna de les llegendes literàries del senyor Goebbels i pot ésser creguda només per aquells que també van creure que el Reichstag fou incendiat pels comunistes i pels socialdemòcrates, per tal de donar el senyal de la revolució mundial.

La veritat, no obstant, és aquesta: els notables assassins Hitler, Goering, Frick i Hessel, han preparat, organitzat i efectuat una «nit de Sant Bartomeu» tedesca, «die Nacht des langen Messer» (la nit del punyal llarg) com diuen allà a Alemanya, per alleugerir-se d'un pes i per consolidar llur poder vacilant. Tot estava preparat a la bestreta: la llista dels nous nomenaments, les proclames al poble, els discursos, i, àdhuc, els telegrames de felicitació que Hindenburg havia de cursar. Una de les comèdies preparades entre bastidors per la companyia feixista, amb una sola diferència: que aquesta vegada, els morts, en lloc d'ésser els adversaris irreductibles del règim, eren els... estimats camarades, els herois patriòtics, els salvadors de la Germània, els homes, en fi, dels quals Hitler s'havia valgut per a cometre els delictes més vergonyosos que li feren de peanya per a aguantar-se al Poder. Es tractava d'una llista de proscripció preparada per Hitler, a la qual Goering va afegir alguns noms per tal de saldar uns certs comptes personals.

Un cop d'ull als comunicats alemanys i hom comprèn tot seguit que les víctimes eren espiades, vigilades i seguides pas a pas. Per convèncer-se que els «conjurats» ignoraven completament el que s'estava tramant contra ells, cal només considerar que el cap del grup, Ernst, fou detingut mentre pujava a un vaixell per anar a gaudir d'un... permís (com les seves tropes) i que Roehm estava celebrant una d'aquelles seves orgies pederàstiques en la seva villa prop de Munic. Hitler en persona — segons el comunicat, però no és veritat — el va sorprendre i el féu afusellar junt amb tres dels cinc jovicels que formaven el seu harem mascle, mentre els altres dos podien fugir. En realitat, Hitler es trobava a una respectable distància: a la «Casa Bruna», ocupada per la Reichswehr (tropes regulars). L'assassinat fou confiat als homes fidels a Hitler, els S. S. (Schutz-Staffe) que són els bergants més ferotges que té Alemanya.

El desenvolupament dels fets és digne d'ésser seguit pels ensenyaments que hom en pot deduir. El dijous, Hitler i Goering, són a Essen, a apadrinar un de llurs amics que es casa. (Entre parèntesis: fa dos mesos que Hitler fou padrí de matrimoni d'aquell Ernst que ara ha fet assassinar, i és de creure que donarà el condol a la jove esposa). A la festa nupcial, tant Goering com Hitler es van divertir moltíssim. Marxaren després: l'un cap a Berlín i l'altre cap al Rin, on Hitler es féu festejar pels seus admiradors.

El vespre del divendres — així ho explica Goebbels — es trobava

a la galeria d'un Hotel a Godesberg; la volta del cel era molt fosca i arribaven de lluny les notes lleugeres d'una orquestrina. Tot d'una, Hitler s'aixeca i se'n va. A on? A sacrificar els seus camarades, els seus amics del dia abans.

Homicidis a sang freda.

Càlcul, decisió, tàctica i costums feixistes!

Diu el comunicat oficial: «Judici Estatal.» Això és completament fals i fou escollit el títol per donar un caràcter legal als homicidis preparats i executats pel Führer. La dictadura, entre tantes murmuracions que cobreix, serveix també per fer aparèixer com a «judici estatal» el que no és altra cosa que un assassinat ordenat pel dictador. El poble teutó ignora encara per quins motius jurídics o en virtut de quina llei s'ha fet aquest «judici estatal». Ja se sap que, sota les dictadures, els pobles no poden parlar, perquè han de parlar molt els dictadors. Goebbels, Goering i Hitler diuen al món civil que els assassinats eren tots gent embustera carregada de vicis i dedicada a una sistemàtica rapinya del poble. Els pobres Hitler, Goering i Goebbels no ho sabien, ells que són innocents anyells que feien vida d'anacoretas! Han esperat el 30 de juny de l'any 1934 per saber que Roehm era un porcell, mentre a l'any 1932 el periodista Klotz fou agredit per ordre d'Hitler perquè havia publicat en un opuscle les cartes amoroses que Roehm havia escrit als seus amants negres

El nostre programa:

VOLEM una democràcia socialista, o sigui amb intervenció directa dels individus i nuclis socials i el regiment de la col·lectivitat; VOLEM la socialització de la riquesa; VOLEM la supressió dels ossos armats; VOLEM la supressió de les fronteres fiscals i econòmiques; VOLEM l'escola única, o sigui l'obligació de la col·lectivitat de donar a tots els ciutadans una integral educació formativa i que tots tinguin obert el camí als ensenyaments superiors mitjançant la selecció d'aptitud; VOLEM assegurar per a tothom el dret a la vida; VOLEM la desaparició de les classes socials. I tot això ho aconseguirem, costí el que costí, per tots els mitjans al nostre abast.

Avis de Tresoreria

Recordem que des del primer de gener ha estat canviada la forma de tributació de les Seccions, per haver estat suprimit el segell confederal. La tributació és, per a l'any corrent, de dues pessetes per afiliat, les quals han d'ésser satisfetes a la bestreta, encara que, a fi de donar facilitats, hom pot fer el pagament de la meitat, a raó d'una pesseta per afiliat, corresponent al primer semestre de l'any. Preguem, doncs, que al més aviat possible sigui fet l'ingrés d'aquest primer semestre, per a la normalització de les seccions.

Formes de vestit des de 50 pessetes

Méndez Núñez, 11, ent., 1.º

La guerra ve

Fa setze anys que la guerra fini i avui, com si fos ahir, es torna a respirar arreu la mateixa atmosfera densa i carregada com en el 1914.

Els dotze milions de morts, els trenta milions de ferits, les ciutats arrasades, les horres de l'hecatombe que féu nedar en sang la vella Europa i féu extremir la carcassa del món enter, són com un mal somni que s'ha anat esvaïnt poc a poc de la ment dels humans, perquè, altra vegada, hom pensi a repetir la gesta passada empenyent la Humanitat cap a una nova conflagració.

Malgrat que encara subsisteixen els problemes derivats de la guerra: els deutes, els tractats, la crisi, la depreciació, etc., per les quals les forces i els factors del comerç, la indústria, les finances i la producció no marxen gaire bé, els governs i els representants de la plutocràcia somnien en una nova guerra.

Amb tot i que les horres foren tan punyents, la Humanitat no esscarmentada, les multituds han oblidat les sofrències de la guerra i no senten repulsió per ella; ans bé, s'empassen la píldora daurada dels polítics i agitadors que semblen la mala llevor de l'esperit de venjança i del nacionalisme xovinista en mig d'una espessa xarxa d'odis que fatalment conduiran a una nova conflagració.

Les cancelleries diplomàtiques no paren un moment teixint intrigues i misteris, l'espionatge més desenfrenat està a l'ordre del dia, i les nacions, com possedes d'una epidèmia d'enagenació mental, s'armen fins a les dents.

Es la guerra, la guerra que ve! Mussolini, Hitler, Henderson i Matsuoka ho prediuen cada dia mentre a Xina, als Balcons, Dantzig i al Sarre s'està congriant la tempesta que amb un nou Sarajevo pot dur la guerra d'un moment a l'altre.

Malgrat els mitjans i les campanyes de caire pacifista, el fantasma de la Guerra no s'esvaeix, i ni les idees, ni els partits, ni els esforços dels homes de bona voluntat no són prou per desterrar de la mentalitat dels homes la idea de la guerra que cada dia i a cada moment torna a empararse de tota la Humanitat.

Es tan prima encara la mentalitat de l'home, que si esclata el conflicte, al sol manament dels governants, les multituds aniran contentes i sense protesta als camps de batalla a fer-se matar, en lloc d'aixecar-se revoltades per fer taula rasa dels privilegis inductors i d'enviar a l'altre barri a fer muralla els uniformes amb llurs creus i galons.

SALVADOR MAJO

Secció del Districte VII

Aquesta Secció, per acord de l'Assemblea Extraordinària del dia 14 del mes actual, va nomenar la Junta Directiva, que ho serà de la Secció Sans i Hostafrancs, integrada pels companys següents:

Secretari General: Antoni Arnan.
Secretari d'Administració: Ramon Silvestre.
Secretari de Control: Joan Comajuncosas.
Secretari d'Acció Política: Manuel Quintana.
Secretari de Propaganda i Relacions: Pere Guàrdia.

TREBALL
necessita200.000
PessetesPer quantes
t'has subscrit?

de l'Amèrica del Sud. Roehm cobrava de l'Estat trenta mil marcs al mes i el cap de l'Estat, que és Hitler, no ho sabia!... Que tots els caps de les bandes hitlerianes portaven una vida principessa, entre banquets, automòbils i amants d'ambdós sexes, és cosa que a Alemanya sap tothom, com també sap tothom que qui encoratja i dóna l'exemple d'aquesta vida és el propi Führer. Però inopinadament, Hitler amenaça tots els seus col·laboradors perquè són... pederastes.

I ell, Hitler?
Encara recorden a Munic (i a altres llocs) les seves relacions amoroses amb aquell Roehm que ha fet assassinar.

No era ell, Hitler, que fins ahir exhortava els alemanys a donar diners a Ernst per a festes estivals a les tropes d'assalt?

Avui, Ernst és assassinat i Hitler assegura que gastava 30.000 marcs al mes només que en banquets! Però, àdhuc després de mort, encara corre per Berlín un film en el qual es veu Ernst entre les seves tropes i es sent la seva veu com crida: «Compatriotes! Doneu-me diners per a les meves tropes que lluiten, i jo els gastaré bé».

En aquesta corrupció i aberració que Hitler descobreix cinicament, hi ha tot el sistema feixista. Com a perfecte demagog, Hitler revela al poble, amb un cinisme revoltant, els vicis dels seus camarades que ha fet assassinar; però s'enganya si es creu que el poble no comprèn i no sap que aquestes infàmies no sols estan circumscrites al mateix Hitler i als seus còmplices actuals: el feixisme és tot ell un mareny, un fangar, un delicte, i si Hitler volgués veritablement fer una neteja a Alemanya, començaria per suïcidarse.

Els enemics de les tropes d'assalt eren els comandants de les tropes regulars i el ministre de Finances. Per aquesta gent, les tropes d'assalt, un cop acabada la «revolució», eren supèrflues. I massa costoses. Diable! Mentre servien per amenaçar els obrers, tot anava bé, però ara que les organitzacions proletàries estan destruïdes i l'Estat policíac no permet que els treballadors s'organitzin, les tropes d'assalt no serveixen per a res. Vivien a les costes de l'Estat i amb la fama guanyada i llurs caps continuaven enganyant els ciutadans. Com si tot això no fos prou, les tropes d'assalt no estaven contentes del règim actual. Volien fer la «segona revolució», la revolució en el sentit social, que Hitler havia promès. Volien la revolució (l'acte revolucionari, o sigui la violència contra els ciutadans) en permanència, indiferents als fins que es perseguissin, perquè llur únic fi, l'ur ideologia, era la de pescar en aigües tèrboles i violentar la gent per robar-la.

En resum, el feixisme.

Si hi ha algú que cregui que Hitler s'ha afeblit amb aquest bany de sang, que es desil·lusioni: Hitler, havent obeït els seus veritables amos — Krup, l'alta finança i els junkers — en surt reforçat. Viurà, naturalment, sota la cùrrela dels vells reaccionaris. Això vol dir que la seva política exterior serà més prudent, més cauta, més condescendent.

Mussolini perd un ajut per a les seves combinacions internacionals. El perill de guerra s'allunya un xic. Però el proletariat no pot esperar-ne res de bo.

UMBERTO ERRANTE

Joventut Socialista de Catalunya

Hem d'encendre la guerra civil

S'ha obert un compàs d'espera. La mobilització que esperàvem no ha arribat. El Govern de la vaselina ha claudicat lamentablement, vergonyosament. La llei de Contractes de Conreu, passarà. Integrament, no cal dir-ho. Malgrat el Tribunal de Garanties. Malgrat Royo Villanova. Malgrat Gil Robles. Malgrat Cambó. Però nosaltres no estem pas contents. Nosaltres volíem i continuem volent, que es produeixi la topada. Perquè les solucions intermitges no resolten res. Els moments d'avui demanen solucions categòriques, imperatives. O triomfa la reacció o triomfem nosaltres. Mitges tintes, no. Pegats transitoris, no. O ells o nosaltres.

I la llei de Conreus, en aquesta lluita aferrissada per la conquesta del Poder polític, no és altra cosa que un pretext. Tan interessant com vulgueu. Però pretext a la fi. No oblidem els exemples històrics. Ni els contemporanis. Recordeu Alemanya. La revolució de l'any 18. Amb el triomf dels socialistes. Ebert, president. Constitució de Weimar. Descentralització nacionalista. Abolició de l'imperi. Lleis democràtiques i protectores. Reducció del militarisme. Acorralament del capitalisme. Elevació gradual del proletariat.

I què?
Setze anys més tard, Hitler, el sanguinari, és al Poder. Persecució socialista; sindical; obrera. Anul·lació de tots els avantatges. Camps de concentració. Carnatge. Barbàrie. El capitalisme ja s'ha afiançat.

Recordeu Austria. Setze anys de construcció laboriosa, infatigable, del socialisme. Monuments impressionants que patentitzen l'esforç gegantí, formidable de tota una generació lliurada ferverosament, religiosament, a l'edificació socialista. Obres magnífiques en la concepció, en l'execució, en la finalitat a què han estat destinades i que són el noble orgull de tots els socialistes fervents.

I què?
Un ridícul escapel de Mussolini ve al Poder. Austria ha perdut la seva seriositat i ja torna a caracteritzar-se pel seu «valsisme». Les complicades i costoses organitzacions obreres són vandàlicament destruïdes. I aquelles obres formidables, aquelles escoles, aquelles cases per a obrers, aquells sanatoris, romanen encara en peu. Sí, en peu. Però conserven els forats oberts per les bales destructores, per a escarment de tots aquells que tinguin l'audàcia de tenir idees alliberadores. La reacció governa. Com ella sap. Com nosaltres hem d'aprendre també.

No parlem d'Espanya, perquè tots estem vivint en la nostra carn, el procés de la recuperació reaccionària. Es per això que nosaltres esperàvem i esperem la topada. La llei de Conreus no ha estat el fulminant que necessitàvem. N'hem de cercar un altre. Qual·sevol. L'hora és oportuna. La nostra sang corre bullidora en les nostres venes. Hem de posar-la a la balança. En una paraula, hem d'encendre la guerra civil.

La guerra civil primer.
La revolució després.

Cal tenir-hi fe

En els moments en què la Joventut Socialista de Catalunya creix en progressió geomètrica i, poc a poc, però amb fermesa i seguretat, assenyala amb llur tasca de cada dia les rutes a emprendre, veiem com neixen al nostre entorn un bon nombre de comentaris i crítiques sobre tàctiques i normes a seguir, que nosaltres encaixem com podem, amb el convenciment que les paraules tenen molt poc de constructives i que, en definitiva, en el món, el que compta, són els fets i no les disquisicions verbals.

No volem pas, amb aquestes paraules, inferir cap greuge als companys que carregats de bona voluntat ens atien constantment. No criem, tampoc, que la marxa de la Joventut hagi arribat al seu màxim, ni molt menys. Malgrat l'activitat desplegada, cal augmentar-la molt més, però tenint en compte que ha d'ésser a mesura de les possibilitats i disponibilitats. El que volem és recomanar un xic de calma als companys que són massa impacients. Tot arribarà. Cal tenir en compte que en totes les formes de la vida és necessari un procés determinat; és impossible voler que espontàniament brotin ramificacions diverses d'un cos que està encara en embrió.

Nosaltres tenim el convenciment que en una data no molt llunyana podrem eixamplar el nostre camp d'acció — que per a la nostra visió és il·limitat —. Però, actualment, cal consolidar una obra començada i esmerçar les nostres energies per a fer que tot el conjunt d'idees que en forma de ne-

bulosa estan en els nostres cervells, vagin continuament concretant-se i definint-se. Una vegada aquestes fites assolides, ens dedicarem a la conquesta d'altres, però abans no.

La Joventut Socialista de Catalunya, en data propera, haurà de posar a prova la seva resistència, la seva fortitud. Haurà de demostrar que quan falla la força de la raó, queda la raó de la força, i aquesta cal que existeixi per poder fer-ne ús. Arribat aquest moment no hi valdrien pas plans sobre errors de tàctica per negligir en el seu temps allò que tenia una importància cabdal.

TOMAS AMAT

**Dillinger,
l'enemic número 1 d'Estats Units ha estat eliminat.
Al. Lerroux, l'enemic número 1 d'Espanya "vivillo y co-leando".**

Que la vídua de Dollfuss s'acconsoli pensant en la lletra que va adreçar a Paula Wallisch

PRIMER CONGRES DE JOVENTUTS SOCIALISTES DE CATALUNYA

Tindrà lloc els dies 8 i 9 de setembre proper, a la Casa del Poble de Barcelona sota el següent ordre de discussió:

Constitució de la Mesa.
Validació de credencials.
Discussió del projecte d'estatuts de la Federació Catalana de Joventuts Socialistes.
Proposicions.
Nomenament del Comitè Executiu.

Discurs de clausura del Congrés pel President de la U. S. C. company Joan Comorera i Soler.

NOTA

Pel que fa referència als delegats i llur nomenament, cal fer-ho d'acord amb la part del projecte d'estatuts que parla dels Congressos.

Hom prega també que totes les seccions de Joventuts guardin el número passat de JUSTICIA SOCIAL, on hi ha el projecte d'estatuts, per fer-hi les esmenes necessàries.

AMANITS

Moderació

Salazar Alonso, parlant amb els periodistes sobre la persecució al «Socialista», ha dit que tenia fe en la justícia del fiscal i tranquil·litat en la seva actuació.

D'això a Catalunya no en diem tranquil·litat, en diem «penques».

El cuc de la C. E. D. A.

Davant la samperiana solució donada al conflicte de la llei de Conreus, els d'Acció Popular volen prendre posicions. Es veu que la C. E. D. A. coneix el percal. I vol que tot marxi com la C. E. D. A.

Pobres catòlics!

Trobem un catòlic amb cara de tres déus. En inquirir les causes del seu malhumor, s'exclama: —No n'hi ha pas per menys! Que no heu llegit els crims de San Francisco?

La mala bona fe de Caïm

Paraules de Martínez Barrios en el seu darrer discurs: —«Las ideas, no sólo han de servir para asaltar el Poder y usar de él como en el reparto de un botín de guerra.»
Pobre Caïm! Com es veu que ja no el volen en el «reparto»!

Com una ostra

Albifana, en un discurs pronunciat darrerament, ha dit que si la monarquia tardà un segle a perdre les colònies, la República ha perdut quatre províncies en un any. Cert. I al pas que anem és de preveure que Las Hurdes es quedarà sola. Totes les províncies espanyoles se n'apartaran. I dins Las Hurdes l'Albifana també s'hi quedarà sol. I qui sap si d'aquí a mil anys, una expedició geològica trobarà els restes fossilitzats del «pytecantropus albynyanus».

Melodia

Cantada per «Renovación»: «Pero más allá de los suburbios de la democracia, donde se extienden los muladares y donde hallan apropiado remanso la bahorrina y los detritus. Tiempo habrá de fumar estos pestilentes

Una confessió interessant

Dissabte passat vàrem escoltar, de llavis d'un anarquista, la sincera claudicació dels principis àcrates. Fou en la vetllada que l'Associació d'Amics de la Nova Rússia donà al Cinema Kursaal.

Lluís Roman, sindicalista de Madrid i delegat pels seus companys per a efectuar una visita a la U. R. S. S., descabdellava el tema: «La dictadura del proletariat, el paper dels sindicats i la construcció del Socialisme a la Unió Soviètica».

El més interessant del seu parlament i el que més convé destacar, fou la confessió sincera d'afirmar que l'emancipació del proletariat només serà possible a través de la presa del Poder polític integral i després d'un període de dictadura del proletariat. Completament d'acord. No hi ha pas altre camí. Es necessari convèncer-se'n. El company Roman presentava l'enorme perill de la concessió, als obrers russos, d'una llibertat absoluta. I amb exemples contundents, els posava en evidència.

L'home tendeix generalment a recollir el màxim rendiment amb el mínim esforç. L'obrer és un home com els altres. La seva tendència el porta a realitzar el mínim esforç, el mínim desgast, la mínima despesa d'energies i a treure'n el màxim profit, el millor partit possible.

Tot treball imposat com una obligació a complir, com un deure a satisfer, és penós. Això és evident. Tota limitació a la plena llibertat de moviments és desagradable. Tant se val que la jornada de treball sigui de deu, de vuit, de sis, de quatre hores. La subjecció a un horari, la supeditació al cronòmetre, és contra natura. Observem avui, com els nostres vells obrers esperen amb igual

impaciència l'acabament de la jornada de vuit hores com vint anys enrera esperaven la de dotze, com cinquanta anys enrera esperaven la de catorze. Amb igual fruïció esperarem nosaltres, demà, la de quatre hores.

Però la natura no és pas generosa. Exigeix un preu. Estableix un impost. I aquest impost és el treball.

I l'acceptació d'aquest impost a satisfer assenyala la ratlla divisòria entre els anarquistes i els socialistes. Nosaltres sabem que no es dona res a canvi de res. La naturalesa ens dona els fruits potencials que porta a dintre, a canvi del nostre treball. El treball és, doncs, indeclinable. Deixem de treballar i caminarem ràpidament a la destrucció de la humanitat. Tant se val? No val la pena l'existència? Cadascú respondrà aquestes preguntes segons les seves conviccions. Però nosaltres vivim. Nosaltres existim. Per què no hem d'embellir la nostra existència? Per què ens hem d'entossudir a voltar-nos de mièria i de dolor? Per guanyar el cel? No ens interessa. El nostre cel és a la terra. Hem de conquerir el benestar. Ens hem d'envoltar de comoditats. Hem de cercar la felicitat. Encara que sigui relativa. Ens cal treballar. I hem de treballar tots. Els joves. Els forts. Els aptes. Però tots. Sense distincions. I un cop acceptat plenament el treball com a un deure, alleugerir el treball. Amb l'experiència. Amb la ciència. Amb la tècnica. Amb la màquina. Treballant en allò que més ens plau. Que més suportable ens fa el treball. En allò que més s'adapta a les nostres possibilitats. A les nostres aptituds. A les nostres aspiracions. I reduint la jornada al límit mínim. I espaïant els torns de treball amb els torns de llibertat, d'esbargiment. La llibertat de treball és una quimera anarquista. Com totes les llibertats. No hi ha llibertat absoluta en cap ordre. Feu-vos-en ben bé càrrec, d'això. I no oblidem que no podrem arribar mai a aquest nou estadi de civilització, en què el productor passa a ocupar la màxima jerarquia, si no acceptem plenament aquests dos postulats, l'exemple vigorós dels quals ens presenta la construcció socialista a la U. R. S. S.:

La presa del poder polític i la dictadura del proletariat.

JOSEP MIRET

ASSEMBLEA

La J. S. C. celebrarà el dia 9 d'agost una Assemblea extraordinària sota el següent ordre del dia:

- 1er. Informe general del Comitè Executiu.
 - 2on. Dissolució de la J. S. C.
 - 3er. Constitució de la Joventut Socialista de Barcelona.
- La comissió organitzadora donarà lectura del projecte d'estatuts.
- 4rt. Proposicions a presentar al Congrés de la F. C. de J. S.
 - 5è. Nomenament de delegats.
 - 6è. Nomenament de Comitè Executiu.
 - è. Proposicions, precs i preguntes.

Calçats d'estiu

Exclusiva Maripi.

Joan Escarpanter

Canet de Mar

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corta, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

focos. Hora llegirà en què el fugo purificador llibrarà de una vez i para sempre a la sociedad de contagios e infecciones. Por de pronto se ha evitado el asalto por sorpresa al Poder, del bandolerismo político.»

Agraim-ho al «Titàn» de la República; car amb el bandolerisme de camí ral ja en tenim prou.

La beguda i les idees

Un afiliat a la F. A. I. entra a un bar i en demanar el cambrer què desitja prendre, li respon: —Líquid inflamable.

FERROMA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Trimestre. . . 2'50 ptes.
 Semestre. . . 4'50 "
 Any. 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
 Primer de Maig, núm. 7
 Telèfon núm. 11482
BARCELONA

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

MOVIMENT SINDICAL

ELECCIONS DE VOCALS PER AL TRIBUNAL INDUSTRIAL

Les organitzacions de la Casa del Poble, junt amb diverses entitats sindicals de Barcelona, presenten la candidatura següent, perquè sigui votada per totes les organitzacions que sentin l'esperit de la lluita de classes:

Josep Bové i Vidal (U. G. de Transports Mecànics. Casa del Poble).
 Joan Bages i Mallofré (Obrers Flequers L'Espiga, Casa del Poble).
 Enric Sanjaun i Castillo (Stat. de Gas i Electricitat. Casa del Poble).
 Lluís Rodríguez i Giner (U. G. de Dependents. Casa del Poble).
 Manuel Vilella i Berni (Auxiliars de la I. Hoteleria. Casa del Poble).
 Pere Gorchs i Gil (Stat. de Capses de Cartó. Casa del Poble).
 Ramon Jové i Brufau (Sindicat O. Metallúrgics. Casa del Poble).
 Josep Amigó i Aymami (Sindicat de Productes Químics. Casa del Poble).
 Rafael Bermejo i Rigol (Sindicat fadrins pintors. Casa del Poble).
 Pere Gausachs i Antonio (Sindicat l'Obrer Fabril. Casa del Poble).
 Artur Llavera i Nogués (C. A. D. C. I.).
 Severí Tarragó i Gené (C. A. D. C. I.).
 Emili Losada i Hereu (C. A. D. C. I.).
 Josep Samsó i Ballart (C. A. D. C. I.).
 Baldomer Ribas i Bancells (C. A. D. C. I.).
 Pasqual Gómez i Alsinia (Sindicat de la Indústria Hoteleria i Cafetera).
 Lluís Carbó i Ginestra (Sindicat de la Indústria Hoteleria i Cafetera).
 Pere Viadé i Garriga (Stat. de cuiners Artística Culinària).
 Cristòfol Hombrado i Medina (Auxiliars de cuiners Artística Culinària).
 Francesc Lafarga i Juli (Organització de Badalona).
 Josep Zaragoza i Gavalda (Organització de Badalona).
 Josep Jaumà i Sintes (Stat. d'Obrers Sastrers).
 Pere Galera i Faltx (Stat. d'Obrers Sastrers).
 Joan Bonafont i Grané (Unió General de Cambrers i Similars).
 Enric J. Ferrer i Bruquets (Sindicat General de Tècnics).
 Francesc Caretas i Maño (Sindicat Element Directiu de Gènere de Funt).
 Josep Casellas i Marvà (Sindicat Element Directiu de Teixits).
 Josep Vila i Bosch (Associació de Viatjants).

SOCIETAT DE FLEQUERS «L'ESPIGA»

El dijous passat, a les cinc de la tarda, es reuniren els obrers flequers de «L'Espiga», al saló gran de la Casa del Poble, per tal de tractar de l'orientació a seguir després de la retirada dels representants de diverses organitzacions sindicals del darrer Congrés de la U. G. T. Intervingueren en la discussió els companys Simó, Arche i altres, i fou acordat, per gran majoria, de dar-se de baixa del Secretariat i adherir-se a la nova central sindical catalana, Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya. També fou acordat de tornar-se a reunir el dijous que ve per tal de nomenar la Junta i tractar assumptes que quedaren pendents de discussió.

SINDICAT MUSICAL HISPANIA

Aquest Sindicat es reuní diumenge passat, a les onze del matí, a la Casa del Poble, per tal de nomenar la nova Junta. Resultà elegit president el company Joan Grau i Cervelló, i fou nomenada una comissió per a l'estudi de la reforma dels Estatuts del Sindicat.

SINDICAT DE CAPSES DE CARTO

Aquest Sindicat té convocada Assembla General per avui dissabte, dia 28, a les cinc de la tarda, a la Casa del Poble, per tal de discutir-hi el següent ordre del dia: 1er. Lectura de l'acta anterior; 2on. Estat de comptes; 3er. Nomenament de la Junta; 4rt. Gestió dels delegats al darrer Congrés de la U. G. T., orientació sindical a seguir i adhesió a la nova central sindical catalana, Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya; 5è. Reforma dels Estatuts.

**Maripi,
 Maripi, Maripi**
 Es el calçat
 preterit

Campanya separatista

L'ordre públic a Catalunya

Segons l'Estatut, la guarda de l'ordre públic a Catalunya pertoca enterament al Govern autonòmic. No la legislació, però sí l'aplicació unilateral, total, completa, de les mesures d'ordre públic interior corresponen de ple a la Generalitat. L'Estat central s'ha reservat només — seguint un precedent comprensible en tots els règims federals — les funcions de les quals no pot desprendre's per llur caràcter internacional: policia de ports, de fronteres, de ferrocarrils, règim d'extradició i expulsió i altres matèries menors semblants, especialment les derivades de Tractats. Per a això, i només per a això, l'Estat Central manté a Catalunya una Delegació especial poc nombrosa, sota el comandament també especial del senyor Carreras Pons, supeditat aquest, com tots els funcionaris, a l'alta jerarquia del senyor Companys com a representant de l'Estat Central.

La resta, tota la resta, des de la policia governativa a la intervenció en conflictes socials quan afecten l'ordre públic, passant pel règim d'associacions i de premsa, fins a l'auxili degut a les restants autoritats de tot ordre, ha quedat confiat exclusivament a la policia catalana, dintre la disciplina general de les lleis i els cossos de la República.

La policia catalana ha actuat bé d'ençà que va instituir-se. El millor elogi de la seva acció l'han fet els seus propis contraris, i respalden amb evidència indubitable en l'estat de l'ordre públic a Catalunya, el qual contrasta ben sovint amb el desordre — latent i franc — de la resta d'Espanya. Quant a la policia de l'Estat, no hem de regatejar-li mèrits: d'ençà precisament que va alliberar-se de la cura de l'ordre públic interior, i potser precisament per això, ha concentrat gairebé tot l'esforç en les matèries que li són pròpies, particularment la vigilància d'estrangers, i la seva activitat obté per ara uns resultats eficients.

Cada cos, doncs, en la seva esfera, cada policia encarregat-se amb zel d'allò que és de la incumbència respectiva, tots anirem molt bé. No fariem altra cosa uns i altres sinó complir lleialment l'Estatut, en el seu text literal i en el seu esperit estricte. Per altra banda, el recel i l'emulació inevitables entre dos cossos similars, per bé que distints en la seva comesa, desapareixerien progressivament amb la divisió racional de les feines.

No ha estat així, però. Cal dir-ho amargament i cridar l'alerta a qui té el dret de protestar. La Generalitat ha estat escrupolosa a no traspasar els seus límits. No s'ha excedit en res. Ningú no podrà dir que s'hagi immiscit en la vigilància de ports i fronteres, en el règim d'estrangers o en la repressió dels traficants de tòxics. L'Estat Central, en canvi, indelicat en això com en altres coses, tothora deslleial en el compliment d'un pacte solemne i constitucional, ha intervingut sovint sense dret en matèries que ens són atribuïdes.

Aquestes immixcions i usurpacions no són greus per ara. Ni perilloses en el fons. La força i el dret són de la nostra banda, i costaria molt canviar així com així, per la intrusió de cap cos minúscul, aquest estat de fet i de

dret. Tant o més perillosa que la resistència natural de les institucions afectades seria la reacció popular violenta a favor de la nostra policia. No per això, però, fóra lícit callar, oblidant l'assistència que requereix el Govern de Catalunya.

 Què fa la policia de l'Estat, a Catalunya, que excedeixi les seves atribucions? Molt senzillament, anem a ressenyar-ho. Es curiós si no altra cosa.

Cada vegada que es parla de cop d'Estat monàrquic — fixeuvos-hi bé: cada vegada que es parla de cop d'Estat monàrquic — tornen a circular per Barcelona molts antics policies de l'Estat, també monàrquics, d'aquells que no volgueren passar a les ordres de la Generalitat. No fan res, no presten cap servei aparent; no realitzen cap missió concreta. Alguns fins han gosat, de vegades, anar per llur antiga «Jefatura» — l'actual Comissaria General d'Ordre Públic de Catalunya — amb el vague pretext de saludar un company que ja n'era fora o cosa semblant, i n'han estat allunyats en forma polida donant-los entenent que aquell edifici ja no era el seu lloc de treball.

El dia de la sessió memorable del Parlament Català per aprovar de nou una llei de Contractes de Conreu, per Barcelona n'hi havia una colla. En ocasions com aquella, sempre se'n veuen. Ara mateix diu que abunden altra vegada per la nostra capital.

I, com no podia deixar d'ocórrer, al capdavant s'ha posat en evidència aquest espionatge indegut i ridícul, denigrant. La policia — una policia, fos quina fos —, un cop posada a fer de marmanyera per superioritats poc previoses, no podia acabar sinó descobrint aquest esperit mesquí, barreja pueril de xafareria i invasió d'atribucions.

La usurpació — perillosa per a ells especialment — de funcions atribuïdes per l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria d'ordre públic interior, ha resultat palesa, aquests dies, amb motiu de les vistes contra patriotes al Palau de Justicia. El dissabte

passat, en particular, els periòdics de dreta confessaven que es veien elements nombrosíssims de l'antiga policia del Borbó, avui incorporats al cos general, i en fotografies divulgades per la premsa apareix un d'aquests elements encanant un patriota fugitiu amb la seva pistola «oficial» d'agent de l'autoritat... a Múrcia o a Villacabras de Arriba.

 La policia de l'Estat central no ens ajuda — ni, en rigor, ens ha d'ajudar — a perseguir delinqüents comuns. No ens facilita cap informació que resulti útil per a evitar crims o danys dintre casa nostra. Hi ha només, entre les dues policies, una coordinació formal i burocràtica sense gran rendiment. Però, ah!, quan es tracta d'emparar a trets pel carrer els presoners catalans, reus de mil suposats delictes polítics, aquella policia es torna diligent i es mobilitza tota amb rancúnia per subsanar no sabem quines falles dels guardadors legítims de l'ordre dintre el territori autònom.

 I bé, això no pot ésser. Si la Generalitat no compleix prou bé la missió de guardar l'ordre públic que l'Estatut li confia, que ho digui l'Estat central. Pot cursar oficialment les seves queixes i les seves reclamacions. Pot, si cal, dintre de la llei i acceptant amb valor la responsabilitat dels seus actes, incautar-se altre cop de l'ordre públic i demostrar que ho fa millor. Allò que no pot fer és minvar l'autoritat de qui la té per dret propi i ficar els seus agents allà on no els criden i on no han de fer res.

Ja suposem que el President Companys té coneixement d'això, i que n'ha pres bona nota als efectes pertinents. Es un greuge més a afegir als molts que arriben: avui és menystingut el Sometenet per qualsevol jutge, que es nega a reconèixer els seus permisos d'arma; demà s'ofèn la nostra policia posant-li tot de Reguengos i Ródriguez per a fer-li de senyora de companyia; ara l'Ajuntament de Barcelona és tractat amb desdeny absolut, emprisonant un dels seus consellers — encara que fos jo — com si es tractés de qualsevol pillastre; després es posa de seguida en llibertat, sense aplicar procediment d'urgència malgrat l'estat de preocupació famós, a un subjecte que ha ofès públicament el nostre himne nacional i oficial (no importa que es tracti de *Els Segadors*). No parlem de l'estira i arronça en matèria de traspessos de serveis, perquè és una història vella...

I bé, honorable senyor President. Tot això és intolerable. Què ocorreria si els nostres agents es posaven demà a vigilar els ports o a controlar les fronteres? Doncs tota repressàlia ha d'ésser recíproca. Poden dir — amb tots els respectes per a la persona i per a la seva representació —, al vostre sempre actiu subordinat senyor Carreras i Pons que els seus vells policies monàrquics que desertaren el nostre servei estan fent propaganda separatista amb la seva simple presència, sobretot quan es volen entremetre en allò que és ben nostre i no els importa.

GRANIER-BARRERA
 Barcelona, Presó.

Notes i avisos

REUNIO DEL COMITE EXECUTIU DEL DIA 23 DE JULIOL.

Assisteixen: Comorera, Martínez, Fronjosà, Capdevila, Palomas i Obach. S'excusa Folch.

Es dona compte de diverses cartes rebudes, que passen a Secretaria.

També pel vocal corresponent es dona compte de les activitats desenvolupades pels cap d'equip, alguns dels quals no han començat encara el seu comès, i s'acorda comminar els que negligixin llur deure.

Es parla de la constitució immediata de les federacions comarcals, amb les seccions ja constituïdes i nomenament del Consell central com més aviat millor.

El company Obach dona compte de l'estat de JUSTICIA SOCIAL, tant pel que respecta a l'exerciment del deute existent amb la Cooperativa, com per a nivellar el seu estat financer del futur, havent vist el Comitè amb satisfacció l'estat actual de JUSTICIA SOCIAL, que no ofereix perill de cap mena, aprovant-se les mesures proposades.

S'acorda també reprendre la campanya pro «Treball», màxim tenint assegurada ja la vida de JUSTICIA SOCIAL.

Es canvien impressions sobre el panorama sindical existent, i per fi s'acorda que el Comitè efectui una visita oficial al company Granier-Barrera a la Presó.

PROPAGANDA

Distribució convenientment les demarcacions comarcals a cada cap d'equip, han quedat enquadrats els oradors en els Caps i comarques següents:

La Noguera i Pallars Jussà: Martínez Cuenca, Miret, Jufresa, Asenci i Gausachs.

Pallars Sobirà i Vall d'Aran: Granier-Barrera, Viana, Vilella, Ferrer i Obach.

Baix Llobregat i Penedès: Rossell Muntaner, Boira, Santaló, Mercadé i Clivillé.

Segarra i Segrià: Folch i Capdevila, Pi, Gené, Sasplugues, Sanchis i Fàbregas.

Vallès Oriental i Occidental: Serra Moret, Ardiaca i Franquet.

La Muntanya i Osona: Barjau, Julià, Duran, Coloma, Santasusagna, i Capdevila.

Maresme: Comes, Sala, Botxaca i Palomas (R.).

Baix Ebre i Terra Roja: Fronjosà, Jufresa, Berenguer i Santacruz.

Alt i Baix Empordà, Gironès i La Selva: Claret, Fàbrega i Forment.

Baix i Alt Francolí, Conca d'Odena i Baix Camp Priorat: Recasens, Meesters, Gerhard, Rumbau, Tarragó, Milàs, Martí i Botella.

S'està procedint a la formació dels equips de Cerdanya i Alt Urgell, que són les úniques comarques que manca atendre, ja que el Barcelonès està a mans del propi Comitè comarcal.

SECCIO D'ARENYS DE MUNT

Programa dels actes organitzats per al dia 29 d'aquest mes, amb motiu de l'estrena de la bandera d'aquesta secció:

A les deu del matí: Acte d'hissar la nova bandera al balcó de l'estatge de la Secció. L'orquestra-cobla «Guimerà» executarà l'himne socialista «La Internacional», corejat pels presents a l'acte.

A continuació, en obsequi a les representacions foranes i al públic que concorrerà a la diada, la sudista cobla executarà a la Rambla Macià, davant el local social, un escollit programa de sardanes.

Acabades les sardanes, excursió col·lectiva a Subirans, on, a l'ombra del bosc de «Can Amars», abans de dinar serà servit un vermut de companyonia.

A dos quarts de sis de la tarda miting a l'estatge social. Hi parlaran els companys: Carles Carqués, N. Puigvert, Folch i Capdevila, Jaume Comes, Joan Comorera, el President del Comitè Excursionista i d'altres.

Advertisements.—Per poder prendre part al vermut de companyonia, caldrà proveir-se del corresponent tiquet, que subministra al preu d'una pesseta el company Martí Bosch, Rambla de Macià.—Al Restaurant Subirans hi haurà coberts des de cinc pessetes. Aquells que hi tinguin interès poden avisar la Secció de la U. S. C. d'Arenys de Munt.

Vacances:
CALÇATS MARIPI
 Els trobareu arreu on aneu
 ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona

U. G. S. O.
CONGRÉS DE CONSTITUCIÓ

Demà, diumenge, 29 del corrent, a les 11 del matí, tindrà lloc, a la Casa del Poble, el Congrés de constitució de la central sindical catalana UNIO GENERAL DE SINDICATS OBRERS DE CATALUNYA. Per les adhesions rebudes és de preveure que serà un triomf de les organitzacions que volen dur el moviment sindical de Catalunya per camins de solvència i de responsabilitat; camins desviats pels qui fins ara havien tingut la direcció de les organitzacions sindicals a Catalunya.

Acadèmia de Tall i Confecció
 PROFESSORA
ROSA S. DE COMORERA

Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'aprèn a tallar tota classe de vestits en poc temps.

Hores de classe, de 5 a 6 - 20 ptes. m.
 " " " 7 a 9 - 15 " "
 MUNTANER, 52, 4.ª 2.ª

NOVA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles distribuiran d'una rebuixa de 5 ptes.